

Sygn. akt II AKa 195/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Grzegorz Salamon

Sędziowie: SA – Marek Motuk (spr.)

SA – Ewa Gregajtys

Protokolant: sekr. sąd. Piotr Grodecki

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2016 r.

sprawy:

1) *T. S., urodzonego (...) w R., syna W. i B. z domu N.,*

2) *A. B. (1), urodzonego (...) w R., syna W. i J. z domu J.*

3) *A. B. (2), urodzonego (...) w W., syna M. i M. z domu S.,*

4) *G. G. (1), urodzonego (...) w M., syna K. i B. z domu T.,*

oskarżonych o czyn z art. 291 § 1 kk w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

5) *W. K. (1), urodzonego (...) w miejscowości R., syna J. i W. z domu K.,*

oskarżonego o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. ,

6) *K. S., urodzonego (...) w R., syna A. i M. z domu P.,*

7) *A. W., urodzonego (...) w W., syna W. i A. z domu K.,*

oskarżonych o czyn art. 291 § 1 kk w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

8) *J. P., urodzonego (...) w R., syna A. i W. z domu B.,*

oskarżonego o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez ich obrońców oraz zażalenia obrońcy W. K. (2) w przedmiocie kosztów postępowania

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt XVIII K 107/11

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego A. B. (1) w ten sposób, że:

a) wymierzoną mu karę pozbawienia wolności łagodzi do 2 (dwóch) lat oraz na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 9 stycznia 2008 r. warunkowo zawiesza jej wykonanie na 5 (pięć) lat próby;

b) na podstawie art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 9 stycznia 2008 r., na poczet wymierzonej oskarżonemu kary grzywny zalicza okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie od 9 stycznia 2008 r. do 28 lutego 2008 r., przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

II. zmienia zaskarżony wyrok w zakresie kosztów sądowych w ten sposób, że zwalnia oskarżonego W. K. (2) od zapłaty wydatków za postępowanie przed sądem I instancji obciążając nimi Skarb Państwa, zaś wysokość wydatków zasądzonych za to postępowanie od oskarżonego W. K. (1) określa na kwotę 1.456,91 zł;

III. w pozostałej zaskarżonej części wyrok ten w stosunku A. B. (1) oraz w całości w stosunku do T. S., A. B. (2), G. G. (1), W. K. (1), K. S., A. W. i J. P. utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. P. (1) - Kancelaria Adwokacka w W. opłatę w wysokości 1.107 (tysiąc sto siedem) zł obejmującą 23 % VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. B. (1) w postępowaniu odwoławczym;

V. zasądza od oskarżonych T. S., A. B. (2), G. G. (1), W. K. (1), K. S., A. W. i J. P. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących, zaś od oskarżonego A. B. (1) koszty postępowania w sprawie oraz obciąża:

- T. S. opłatą sądową w kwocie 20.400 zł,

- A. B. (2) opłatą sądową w kwocie 1.300 zł,

- G. G. (1) opłatą sądową w kwocie 1.300 zł,

- W. K. (1) opłatą sądową w kwocie 2.180 zł,

- K. S. opłatą sądową w kwocie 1.300 zł,

- A. W. opłatą sądową w kwocie 1.300 zł,

- J. P. opłatą sądową w kwocie 580 zł,

- A. B. (1) opłatą sądową w kwocie 5.400 zł za obie instancje.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 8 października 2015 r. uznał oskarżonych:

1) **T. S.** za winnego popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 9 stycznia 2008 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (opisanego szczegółowo w wyroku na k 55 -60) i na podstawie powołanych przepisów skazał go oraz na mocy art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 9 stycznia 2008 r. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 500 zł;

2) **A. B. (1)** za winnego popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 9 stycznia 2008 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (opisanego szczegółowo w wyroku na k 61 -69) i na podstawie powołanych przepisów skazał go oraz na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 9 stycznia 2008 r. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 250 zł. Nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 17.500 zł;

3) **A. B. (2)** za winnego popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 31 stycznia 2006 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (opisanego szczegółowo w wyroku na k 69 - 70) i na podstawie powołanych przepisów skazał go oraz na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 31 stycznia 2006 r. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł. Nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 17.000 zł;

4) **G. G. (1)** za winnego popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 9 stycznia 2008 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (opisanego szczegółowo w wyroku na k 70 -72) i na podstawie powołanych przepisów skazał go oraz na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i karę 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł. Nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 26.500 zł;

5) **A. W.** za winnego popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 19 września 2006 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (opisanego szczegółowo w wyroku na k 90 - 92) i na podstawie powołanych przepisów skazał go oraz na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 19 września 2006 r. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i karę 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł. Nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 13.000 zł;

Wyrok powyższy zaskarżyli w całości obrońcy oskarżonych: T. S., A. B. (2), G. G. (1) i A. W., zaś obrońca oskarżonego A. B. (1) w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Obrońca oskarżonego T. S.:

I. na podstawie przepisu art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w części, tj. co do punktu I wyroku;

II. na podstawie przepisu art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wydanego wyroku, a mianowicie:

a) naruszenie przepisów postępowania a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez dowolną, niepełną, sprzeczną z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przejawiającą się w:

- dowolnym uznaniu na podstawie wyjaśnień oskarżonego A. B. (1), iż M. P. (2) konsultował każdą transakcję zakupu samochodów z T. S., w sytuacji, gdy z treści wyjaśnień oskarżonego A. B. (1) wynika tylko, iż ww. kilkakrotnie był świadkiem rozmów, w większości telefonicznych, podczas których M. P. (2) informować miał T. S. o samochodach, a T. S. zgadzał się je nabyć, co nie pozwala na stwierdzenie, iż każda transakcja, w której brał udział M. P. (2) konsultowana była z oskarżonym S., a także, iż rozmowy te dotyczyły skradzionych samochodów;

- pominięciu, iż A. B. (1) i M. P. (2) jeżdżąc po samochody pochodzące z czynów zabronionych, za każdym razem używali do tego pojazdów stanowiących własność M. P. (2), tj. S. (...) i A. (...), zaś większość aut rozbierana była na terenie posesji M. P. (2), pomimo iż T. S. dysponował samochodami, będącymi na wyposażeniu jego firmy, a nadto warsztatem, w którym możliwa była rozbiorka aut;
- pominięciu, iż M. P. (2) sprzedawał pociętą karoserię korzystając z ogłoszeń w (...), co wynika bezpośrednio z wyjaśnień A. B. (1);
- pominięciu okoliczności, iż oskarżony A. B. (1) przed Sądem Okręgowym wyjaśniał, iż za rozebranie samochodu otrzymywał pieniądze tylko od M. P. (2) i tylko ww. zlecał mu rozkręcanie samochodów, a czynność ta za każdym razem odbywała się poza warsztatem T. S.;
- pominięciu przy ocenie wyjaśnień M. P. (2), iż w części dotyczącej współpracy T. S. z J. K. (1) pozostają one w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego J. K. (1);
- pominięciu, iż oskarżony M. P. (2) składał w obecności A. B. (2) propozycję porwania T. S., podkreślając, iż ww. wozi ze sobą duże sumy pieniędzy oraz, że jest wypłacalny;
- pominięciu okoliczności, iż oskarżony M. P. (2) znany był A. B. (2), W. K. (2) i A. W. z giełdy samochodowej;
- pominięciu przy ocenie wyjaśnień oskarżonego M. P. (2) w zakresie dotyczącym udziału w procederze nabywania skradzionych pojazdów, iż M. P. (2) samodzielnie, bez udziału T. S. pośredniczył w sprzedaży skradzionych samochodów;
- przyjęciu na podstawie zeznań K. B., iż oskarżony T. S. wiedział, iż w jego sklepie odbywa się sprzedaż skradzionych części samochodowych na tej tylko podstawie, iż według świadka niektóre części wyglądały na zabrudzone, w sytuacji gdy T. S. nie trudnił się sprzedażą fabrycznie nowych części samochodowych, ale sprzedawał części używane, zatem logiczne, iż niektóre z tych części mogły wyglądać na zabrudzone, gdyż były już poddane eksploatacji;
- dowolnym uznaniu, iż T. S. posiadał wiedzę, iż A. B. (1) oraz M. P. (2) przyprowadzali samochody na posesję J. K. (1), gdzie następowała ich rozbiorka, w sytuacji, gdy powyższa okoliczność nie wynika z wyjaśnień ww. współoskarżonych,
- dowolnym uznaniu, iż J. K. (1) na polecenie T. S. po aresztowaniu M. P. (2) wydać miał nieznaną osobie jedną część skradzionego pojazdu (chłodnię), w sytuacji kiedy okoliczność ta pozostaje niepotwierdzona, pozostawała ona bowiem tylko w sferze przypuszczeń oskarżonego J. K. (1), opartych na rzekomym rozpoznaniu głosu oskarżonego T. S. w słuchawce telefonu komórkowego;
- dowolnym przyjęciu, iż T. S. wiedział od kogo M. P. (2) nabywa skradzione samochody, w sytuacji gdy z wyjaśnień A. B. (1), uznanych przez Sąd a quo za kluczowe, wynika, iż M. P. (2) informować miał T. S. jedynie o marce i cenie pojazdów, nie wskazując przy tym osoby „sprzedawcy”;
- pominięciu rozbieżności w wyjaśnieniach A. B. (1) co do tego, kto płacił ww. za rozbiorkę aut, pomimo iż wyjaśnienia ww. w tym przedmiocie ulegały zmianie w toku postępowania, najpierw bowiem oskarżony twierdził, iż pieniądze dostawał od M. P. (2), potem, iż wypłacać miał je także T. S., następnie zaś znowu twierdził, iż uzyskiwał kwoty pieniężne od M. P. (2), a co pozostaje również w sprzeczności z depozycjami oskarżonego P.;
- pominięciu przy ocenie wyjaśnień A. B. (1), J. K. (1) i M. P. (2) składanych przez nich wcześniejszych depozycji, w których negowali oni udział T. S. w procederze nabywania skradzionych aut i czynienie ustaleń faktycznych z całkowitym pominięciem tej części wyjaśnień, jak również poprzez brak oceny powodów zmiany wyjaśnień przez ww. współoskarżonych;
- w odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniami oskarżonego T. S., które przez cały tok postępowania były konsekwentne, a także spójne i oparciu stanu faktycznego na labilnych wyjaśnieniach współoskarżonych. tj. M.

P. (2) A. B. (1), J. K. (1) w zakresie dotyczącym udziału oskarżonego T. S. w procederze nabywania samochodów pochodzących z kradzieży;

a co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia w sprawie, gdyż doprowadziło Sąd a quo do błędnych ustaleń faktycznych w sprawie, a w konsekwencji uznania winy i sprawstwa oskarżonego T. S.;

b) naruszenie przepisów postępowania, a to art. 172 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. - poprzez nieprzeprowadzenie konfrontacji pomiędzy oskarżonym T. S. a M. P. (2), A. B. (1) i J. K. (1), w sytuacji gdy ww. zostali ze sobą skonfrontowani, a co mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia wobec labilnych wyjaśnień oskarżonych P., B. i K.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia, tj.:

- ustalenie, iż oskarżony T. S. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sytuacji gdy z zebranego materiału dowodowego nie wynika, ażeby ww. osiągać miał z tytułu rzekomego udziału w przestępczym procederze jakkolwiek stały dochód.

III. na podstawie przepisu art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu; ewentualnie:
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Pierwszej Instancji.

Obrońca oskarżonego A. B. (2) zarzucił wyrokowi:

I. obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 74 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady bezstronności poprzez nieuwzględnienie wszelkich okoliczności przemawiających na korzyść A. B. (2). przy jednoczesnym wzięciu pod uwagę okoliczności na jego niekorzyść, w tym oparciu swoich ustaleń o wyjaśnienia oskarżonego pomimo faktycznego braku konieczności dowodzenia swej niewinności, w tym odstąpieniu od jakiegokolwiek weryfikacji alibi możliwej w drodze przesłuchania M. i D. B. jako osób będących przy przekazywaniu pieniędzy M. P. (3),

II. obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. i art. 172 k.p.k. polegającą na uznaniu, że wina A. B. (2) w aspekcie naruszenia art. 291 § 1 kk. nie budzi wątpliwości, podczas gdy pojawiające się sprzeczności oraz wątpliwości w wyjaśnieniach M. P. (2), A. B. (1) oraz T. S. odnośnie osoby oskarżonego, jego roli w zdarzeniach objętych zarzutami zostały rozstrzygnięte na jego niekorzyść oraz wbrew zasadzie swobodnej oceny dowodów, a także nie dążeniu przez Przewodniczącego do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy w szczególności odstąpienie od konfrontacji w/wym. osób, a których wyjaśnienia w sposób oczywisty „kłóć” się ze sobą,

III. obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.c. polegającą na oparciu orzeczenia o zaledwie część materiału dowodowego, wobec braku rekonstrukcji poszczególnych czynów zabronionych o całokształt okoliczności, w szczególności wobec faktu, że znakomitą część stanowił osobowy materiał dowodowy, co do którego istniały wątpliwości między innymi z uwagi na opieraniu się przez współoskarżonych o pamięć nie popartą stosownymi zapiskami i oraz brakiem potwierdzenia ich słów o ekspertyzy stanowiące wynik zabezpieczenia pojazdów, wbrew zasadzie swobodnej oceny dowodów, a co spowodowało dokonanie przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny,

IV. obrazę przepisu postępowania a mianowicie art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. tj. wewnętrzną sprzeczność wyroku polegającą na nie wskazaniu przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu orzeczenia powodów dla których uznał wybiórcze aczkolwiek kłójące się ze sobą i sprzeczne wersje współoskarżonych M. P. (2), A. B. (1) oraz T. S. a zatem nie mogące przesądzać o winie A. B. (2), skutkiem czego wyrok dotknięty jest wewnętrzną sprzecznością,

- na podstawie art. 427 § 1 k.p.k., art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie A. B. (2), ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego G. G. (1) zarzucił wyrokowi:

• obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj.:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. oraz art. 366 k.p.k., poprzez błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie przedmiotowych przepisów polegające na dowolnej i jednostronnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także bez zachowania zasady obiektywizmu i wbrew obowiązкови dochodzenia prawdy, nie bacząc aby wyjaśnione zostały wszelkie istotne okoliczności sprawy, poprzez:

- oparcie orzeczenia w zakresie odpowiedzialności prawnokarnej oskarżonego G. G. (1) niemalże wyłącznie na dowodzie z pomówienia współoskarżonego M. P. (2) a w szczególności ocena tego dowodu wbrew wskazanym w doktrynie i orzecznictwie przesłankom niezbędnym przy jego ocenie, w sytuacji gdy wyjaśnienia te są niekonsekwentne i niejednoznaczne, a zwłaszcza brak konieczności wsparcia takiego dowodu innymi dowodami czego w skarżonym wyroku zabrakło, a w rezultacie popadnięcie przez Sąd w rażącą dowolność ocen i zastąpienie prawdziwych ustaleń faktycznych niedopuszczalnymi w ustawie karnej domniemaniami,

- brak oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego A. B. (1) w zakresie w jakim stwierdza on, że z pośród pojazdów przy, których „pomagał” oskarżonemu M. P., brak samochodu marki P. (...) ,a nadto jedynie 1 lub 2 pojazdy to samochody marki M. (...), w sytuacji gdy zgodnie z treścią wyroku G. G. (1) miał być odpowiedzialny za dostarczenie oskarżonemu M. P. niemalże wyłącznie pojazdów marki M. (...).

- odmowę przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego W. K. (2) w zakresie w jakim ten nie wskazuje, aby oskarżony G. G. (1) zlecił mu dostarczenie jakiegokolwiek samochodu oskarżonemu M. P..

a w konsekwencji powyższych uchybień:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegający na tym, że Sąd de facto zbudował stan faktyczny tylko i wyłącznie na wyjaśnieniach współoskarżonego M. P. (2), nie uwzględniając przy tym zeznań pozostałych świadków w części w jakiej nie potwierdzają one tezy o sprawstwie oskarżonego w zakresie stawianych mu zarzutów, a w konsekwencji błędne ustalenie i przyjęcie że, oskarżony odpowiedzialny jest za zarzucane mu czyny, podczas gdy prawidłowa ocena stanu faktycznego nie prowadzi do takich wniosków.

z ostrożności procesowej

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia a polegający na przyjęciu, że oskarżony G. G. w ramach zarzucanego mu czynu ciągłego dopuścił się paserstwa 8 pojazdów o łącznej wartości 352.800 zł, podczas gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny w żadnym razie nie pozwala na przypisanie oskarżonemu sprawstwa wszystkich 8 zachowań w ramach zarzucanego czynu ciągłego.

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej:

- obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 65 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie polegające na przyjęciu że ewentualne działania oskarżonego G. G. (1) wyczerpują znamię „stałego źródła dochodu”, podczas gdy zostały mu przypisane jedynie jednostkowe, przestępcze zachowania rozciągające się w znacznym czasookresie, nie świadczące przeto o ciągłości i trwałości zarzucanego procederu.

w konsekwencji

- rażąco niewspółmierność orzeczonej w stosunku do oskarżonego G. G. (1) kary w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych, której to wymiarzenie nastąpiło z naruszeniem zasad i kryteriów sądowego wymiaru kary poprzez orzeczenie kary niewspółmiernej do stopnia winy i społecznej szkodliwości, co wynikało z nadmiernego wyeksponowania przez Sąd orzekający okoliczności obciążających, przy jednoczesnym nieuwzględnieniu okoliczności łagodzących takich jak ustabilizowana sytuacja rodzinna i osobista oskarżonego, uprzednia niekaralność i pozytywna opinia środowiskowa, a także z niesłusznego zastosowania dyspozycji art. 65§1 k.k. i 294§1 k.k. przy wymiarze kary co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia kary rażąco surowej, sprzecznej z dyrektywami kary wyrażonymi w art. 53 k.k.

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. i 437 § 1 i 2 k.p.k. zarzucając powyższe, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego G. G. (1) w zakresie zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie skarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z ostrożności procesowej

- zmianę wyroku w pkt. VI dot. G. G. (1) poprzez wyeliminowanie z podstawy skazania art. 294§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w związku z art. 64§2 k.k. i wyeliminowanie z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu znamienia mienia znacznej wartości jak również znamienia uczynienia z popełniania przestępstw stałego źródła dochodu, a następnie wymiarzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia pozwalających na warunkowe zawieszenie jej wykonania i jej warunkowe zawieszenie.

Obrońca oskarżonego A. W.

I. na zasadzie art.425 k.p.k., zaskarżył wyżej opisany wyrok w części dotyczącej Oskarżonego A. W., tj. w zakresie pkt XVIII, XIX i XLI;

II. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art.438 pkt 2 k.p.k. rażąco obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art.2§2 k.p.k. art.5 § 2 k.p.k., art.410 k.p.k., art. 424 §1 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez dowolne przyjęcie, iż jedyny w sprawie dowód - wyjaśnienia współoskarżonego M. P. (2) są wiarygodne, opisane w nich okoliczności nie budzą wątpliwości, wobec braku wszechstronnego, rzetelnego, bezstronnego i przekonującego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, które mają wpływ na uznanie ich za wiarygodne i wystarczające dla przypisania Oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu czynu, a które to depozycje stanowią podstawę wszystkich ustaleń faktycznych w sprawie w zakresie Oskarżonego, mimo istniejących okoliczności przeciwnych, które Sąd winien rozstrzygnąć na jego korzyść, a mianowicie w szczególności okoliczności, że:

1. pod pseudonimem (...) identyfikował różne osoby o imieniu A. i S.;
2. kontaktował się w sprawie samochodów z osobą o pseudonimie (...) jedynie drogą telefoniczną, nie miał bezpośredniego kontaktu z tą osobą, stad nie sposób stwierdzić czy był to Oskarżony;
3. podczas konfrontacji z D. W. nie rozpoznał jej jako żony osoby o pseudonimie (...), mimo iż wielokrotnie ją widywał;
4. depozycje nie były na tyle precyzyjne by wskazać choćby przybliżone daty poszczególnych czynów jednostkowych;
5. realizował, wobec dobrodziejstw podjęcia współpracy z organami ścigania własne cele, a nie cele postępowania, pomawianie zatem innych osób było niezbędne dla skorzystania z art.60 k.k. dla uniknięcia surowej odpowiedzialności i deponował bez rygoru odpowiedzialności z art.233 k.k.;
6. deponował bez żadnego potwierdzenia w innych obiektywnych dowodach w zakresie sprawstwa Oskarżonego;

III. z ostrożności nadto, w połączeniu z art.424 § 1 k.p.k., iż dowód ten pozwala na przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego Oskarżonemu:

1. z art.291 § 1 k.k. co do świadomości Oskarżonego co do pochodzenia przedmiotowych pojazdów, gdzie motywy Sądu są wyjątkowo lakoniczne;

2. z art.65§ 1 k.k., co do uczynienia sobie z przestępstwa stałego źródła dochodu, mimo ustalenia, że było to dodatkowe źródło utrzymania, a dostarczenie 7 przedmiotowych samochodów nastąpiło w odstępach co najmniej kilkumiesięcznych (pomiędzy 13 stycznia 2004 a 19 września 2006), wobec braku konkretnych dat popełnienia przypisanych Oskarżonemu poszczególnych czynów jednostkowych;

IV. na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k., podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o:

a. zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie Oskarżonego od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie o:

b. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

lub z ostrożności, w razie podzielenia zarzutów z pkt III petitum:

c. o zmianę kwalifikacji czynu poprzez jej zmianę z art. 291 § 1 k.k. na art. 292 § 1 k.k., wyeliminowanie art.65 § 1 k.k. i umorzenie postępowania na zasadzie art. 17§ 1pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 3 k.k. i art.102 k.k.

d. wyeliminowanie art.65 § 1 k.k. i złagodzenie wymierzonej kary do 1 roku pozbawienia wolności i warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres 3 lat próby.

Obrońca oskarżonego A. B. (1):

I. na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt.4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego A. B. (1) kary, tj.:

- bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy, w sytuacji, gdy po stronie oskarżonego występował szereg okoliczności łagodzących, które nie zostały przez sąd meriti uwzględnione lub uwzględnione jedynie w niewielkim stopniu, tj. dotychczasowej niekaralności oskarżonego, jego podrzędną rolę w popełnionym wspólnie z innymi osobami przestępstwie, przyznanie się oskarżonego do winy i okazanie skruchy, złożenie przez oskarżonego obszernych wyjaśnień, którym Sąd dał w znacznej mierze wiarę i które stanowiły podstawę ustalenia przez Sąd stanu faktycznego niniejszej sprawy, warunków osobistych oskarżonego, jego sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa, a także po jego popełnieniu, co jest istotne zwłaszcza mając na uwadze, że od jego popełnienia upłynęło już przeszło 8 lat, a które to okoliczności przemawiały za wymierzeniem oskarżonemu kary pozbawienia wolności w mniejszym wymiarze z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

- kary grzywny 100 stawek dziennych po 250 zł każda w sytuacji kiedy oskarżony osiąga z prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej miesięczny dochód w wysokości 1400 zł, nie posiada żadnego majątku, oszczędności, a także ma na utrzymaniu małoletnie dziecko.

II. podnosząc powyższy zarzut, wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- obniżenie kary pozbawienia wolności do 1 roku i 2 miesięcy oraz warunkowe jej zawieszenie na okres 3 lat,

- oddanie oskarżonego pod dozór kuratora,

- obniżenie kary grzywny do 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki na 50 zł.

III. nadto na zasadzie art. 452 § 2 i 437 § 2 k.p.k. wnosił o przeprowadzenie bezpośrednio na rozprawie odwoławczej dowodu z załączonych do niniejszej apelacji dokumentów, tj.:

- Odpisu skróconego aktu małżeństwa A. B. (1),
- Odpisu skróconego aktu urodzenia M. B. (1),
- Dyplom Honorowego Przyjaciela Publicznego Przedszkola nr (...) im. J. K. (2) w R.,
- pisma Stowarzyszenia (...) z dnia 27 stycznia 2016r.
- opinii Związku (...) z dnia 27 stycznia 2016r.,

na okoliczność warunków osobistych oskarżonego, jego sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa, a także po jego popełnieniu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Na uwzględnienie zasługuje apelacja obrońcy oskarżonego A. B. (1). Natomiast nie zasługują na uwzględnienie apelacje obrońców oskarżonych: T. S., A. B. (2), G. G. (1) i A. W..

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego T. S. Sąd Apelacyjny stwierdza, iż przede wszystkim nie jest zasadny podniesiony przez niego zarzut obrazy art. 424 k.p.k. Skarżący nie wskazał w treści zarzutu i uzasadnieniu apelacji, na czym polega naruszenie powołanego przepisu oraz jaki wpływ mogło mieć podniesione uchybienie na treść rozstrzygnięcia, skoro uzasadnienie wyroku zostało sporządzone po jego wydaniu. Ponadto autor apelacji nie dostrzegł, iż zgodnie z treścią art. 455a k.p.k., nie można uchylić wyroku z tego powodu, iż uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. Argumentacja powyższa odnosi się też do podniesionego w tym przedmiocie zarzutu przez obrońcę oskarżonego A. B. (2).

Nie znajduje podstaw zarzut obrazy art. 172 k.p.k., albowiem jak wynika z treści tegoż przepisu, ma on fakultatywny charakter i zaadresowany jest przede wszystkim do organu procesowego, do którego należy ocena i decyzja, co do celowości przeprowadzenia opisanej w nim czynności procesowej. W ocenie Sądu Apelacyjnego stanowisko Sądu I instancji w przedmiocie odstąpienia od konfrontacji oskarżonych wnioskowanej przez obrońcę było słuszne, albowiem przeprowadzenie tejże czynności na etapie postępowania jurysdykcyjnego nie znajdowało racjonalnego uzasadnienia. Wszyscy oskarżeni mieli możliwość nie tylko wysłuchania na rozprawie wyjaśnień współoskarżonych, ale także byli uprawnieni do wypowiedzania się co do ich treści, w szczególności poprzez składanie oświadczeń lub złożenie dodatkowych wyjaśnień.

W ocenie Sądu Apelacyjnego także nie zasługuje na uwzględnienie zawarty w pkt II. ppkt 1a) apelacji zarzut obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., w przedmiocie dowolnej, niepełnej, sprzecznej z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego oraz pominięcia przez Sąd I instancji okoliczności w nim wskazanych.

W szczególności całkowicie chybione jest stwierdzenie obrońcy, iż Sąd Okręgowy dowolnie uznał na podstawie wyjaśnień oskarżonego A. B. (1), że M. P. (2) konsultował każdą transakcję zakupu samochodów z T. S.. Z treści uzasadnienia wyroku wynika bowiem, iż okoliczność powyższą Sąd Okręgowy ustalił przede wszystkim na podstawie wyjaśnień M. P. (2) (m.in. k. 157 – 158, k. 180 – 181, k. 195, k. 227 uzasadnienia), które znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach A. B. (1) (m.in. k. 77 uzasadnienia). Wyjaśnienia M. P. (2), jak wynika z treści uzasadnienia wyroku, były kluczowym dowodem, w oparciu o który został ustalony stan faktyczny sprawy (k. 227). Także na ich podstawie Sąd Okręgowy poczynił ustalenie, iż oskarżony T. S. wiedział, że w jego sklepie odbywa się sprzedaż części skradzionych samochodów, co znalazło potwierdzenie w wyjaśnieniach A. B. (1) i J. K. (1), a także zeznaniach K. B.. W związku z powyższym stwierdzenie obrońcy, iż okoliczność ta została ustalona jedynie na podstawie zeznań K. B., razi wręcz

dowolnością. Podobnie należy ocenić zarzut obrońcy dotyczący pominięcia przez Sąd I instancji przy ocenie materiału dowodowego, iż:

- A. B. (1) i M. P. (2) przy popełnieniu przestępstw używali pojazdów stanowiących własność M. P. (2) tj. S. (...) i A. (...) oraz większość aut była rozbierana na terenie jego posesji pomimo, iż T. S. dysponował firmowymi samochodami oraz warsztatem, w którym była możliwa rozbiórka aut;
- M. P. (2) sprzedawał pociętą karoserię korzystając z ogłoszeń w (...),
- M. P. (2) znany był A. B. (2), W. K. (2) i A. W. z giełdy samochodowej;
- M. P. (2) samodzielnie bez udziału T. S. pośredniczył w sprzedaży skradzionych samochodów W. K. (1).

Okoliczności powyższe wynikały bowiem z wyjaśnień M. P. (2), które w całości zostały przytoczone w uzasadnieniu wyroku i uznane przez Sąd Okręgowy za wiarygodne, a zatem zostały uwzględnione. Zarzuty obrońcy w powyższym zakresie uznać należy za niezasadne, albowiem są one gołosłowne i pozbawione podstaw faktycznych. Sąd Okręgowy słusznie ocenił powyższe okoliczności w kontekście całości wyjaśnień M. P. (2) oraz A. B. (1), J. K. (1) i pozostałych istotnych dla meritum sprawy dowodów osobowych i rzeczowych ujawnionych na rozprawie, których nie dostrzegł skarżący.

W taki sam sposób należy ocenić podniesiony przez obrońcę zarzut, iż Sąd I instancji pominął występujące w wyjaśnieniach A. B. (1) i M. P. (2) sprzeczności w zakresie przekazywania pieniędzy za rozbiórkę kradzionych samochodów.

Z treści uzasadnienia wyroku wynika bowiem, iż okoliczność powyższa została dostrzeżona przez Sąd I instancji oraz była przedmiotem analizy i oceny (m.in. k.77, k.158, k.181, k. 212 – 213 uzasadnienia wyroku).

Natomiast skarżący pominął w swojej argumentacji okoliczność, iż A. B. (1) w czasie konfrontacji z oskarżonym M. P. (2) wyjaśnił, iż „odnośnie wypłat pieniędzy za udział w rozkręcaniu samochodów było tak, jak wyjaśnił M. P. (2)” i wyjaśnienia te podtrzymał na rozprawie.

Obrońca nie dostrzegł także, iż Sąd I instancji uznał za wiarygodne w powyższym zakresie wyjaśnienia M. P. (2) i w oparciu o nie dokonał ustaleń faktycznych w sprawie. W konsekwencji usunął istniejące rozbieżności w powyższym przedmiocie poprzez ocenę wymienionych wyżej dowodów, która w istocie nie została zakwestionowana przez obrońcę.

Stwierdzenie obrońcy, iż Sąd Okręgowy pominął fakt, iż M. P. (2) w obecności A. B. (2) składał propozycję porwania T. S. jest pozbawione podstaw faktycznych.

Okoliczność powyższa została podniesiona jedynie w wyjaśnieniach oskarżonego A. B. (2), które zostały przez Sąd Okręgowy przytoczone w całości w uzasadnieniu wyroku oraz poddane analizie i ocenie (k. 85, k. 215 - 216 uzasadnienia). Z treści uzasadnienia wyroku wynika jednoznacznie, iż Sąd I instancji uznał za wiarygodne jedynie „te wyjaśnienia A. M. B., w których wskazał on na swoje zatrudnienie, rodzaj prowadzonej działalności gospodarczej, sytuację rodzinną, okres, w którym został aresztowany i przebywał w związku z tym w Areszcie Śledczym” (k. 216 uzasadnienia). Niezależnie od powyższego należy zauważyć, iż okoliczność powyższa ma całkowicie drugorzędny charakter dla meritum sprawy.

Oderwany od realiów sprawy i rażąco dowolny jest zarzut obrońcy dotyczący błędnego przyjęcia przez Sąd Okręgowy, iż T. S. wiedział od kogo konkretnie M. P. (2) nabywa poszczególne pochodzące z kradzieży samochody. Okoliczność powyższa nie wynika zarówno z treści wyjaśnień M. P. (2), ani też z poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych.

Z treści uzasadnienia wyroku wynika jednoznacznie, iż Sąd I instancji dokonał analizy i oceny całości wyjaśnień J. K. (1) i uznał je za wiarygodne w tym zakresie, w jakim są one zgodne z uznanymi za wiarygodne wyjaśnieniami M. P. (2).

Z wyjaśnień obu oskarżonych oraz A. B. (1) jednoznacznie wynika, iż T. S. wiedział, iż pochodzące z kradzieży samochody były rozbierane także na posesji J. K. (1).

Fakt wydania przez T. S. temu ostatniemu oskarżonemu polecenia przekazania części pochodzącej z kradzionego samochodu (chłodni) wynika z wyjaśnień J. K. (1). W związku z powyższym, nie sposób podzielić zarzutu obrońcy, iż ustalenia Sądu Okręgowego w przedmiocie przytoczonych wyżej okoliczności były dowolne.

Reasumując należy stwierdzić na podstawie analizy materiału dowodowego i treści uzasadnienia wyroku, iż wszystkie okoliczności podniesione przez obrońcę T. S. w pkt I ppkt 1a apelacji zostały uwzględnione przez Sąd I instancji przy ocenie materiału dowodowego, a więc zarzut obrazy art. 410 k.p.k. nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie jest zasadny zarzut obrońcy w przedmiocie dowolnej oceny wyjaśnień oskarżonego T. S. poprzez uznanie ich za niewiarygodne. Sąd I instancji odmawiając wiary wyjaśnieniom tegoż oskarżonego trafnie argumentował, iż pozostają one w rażącej sprzeczności przede wszystkim z wyjaśnieniami oskarżonego M. P. (2), które zostały uznane za wiarygodne i stanowiły podstawę ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Obszerną argumentację Sądu Okręgowego w tym przedmiocie zawartą w uzasadnieniu wyroku podziela w całości Sąd Apelacyjny (k 227 – 229 uzasadnienia).

Oskarżony M. P. (2) w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu przestępstw i wyjaśnił większość okoliczności ich popełnienia oraz wskazał współsprawców uczestniczących w ich popełnieniu, określając ich role. Wyjaśnienia swoje podtrzymał w całości na rozprawie, jako zgodne z prawdą. Wprawdzie podczas pierwszych przesłuchań w toku postępowania przygotowawczego M. P. (2) nie ujawnił udziału w popełnianiu przestępstw T. S. i J. K. (1) oraz odmiennie określił rolę A. B. (1) w ich popełnieniu, a także nie ujawnił wszystkich przestępstw. Jednakże zmianę wyjaśnień w powyższym zakresie szczegółowo uzasadnił argumentując, iż było to wynikiem uzgodnień z T. S., iż w razie ujawnienia przestępstw oskarżeni M. P. (2) i A. B. (1) „biorą wszystko na siebie, a S. ma ich z tego wyciągnąć”. Z tego też względu nie ujawnił udziału w popełnianiu przestępstw T. S., a także J. K. (1), który w razie zatrzymania mógłby go zdemaskować (k 4547 – 4551, k 8047 -8050) . Oskarżony zdecydował się zaś na ujawnienie udziału wymienionych wyżej sprawców w popełnianiu przestępstw i określenie ich rzeczywistej roli w ich popełnieniu, albowiem chciał skorzystać z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary wynikającego z zastosowania wobec niego art. 60 § 3 k.k. (k 4427 – 4431).

Podany przez M. P. (2) powód zmiany wyjaśnień w powyższym zakresie uznać należy za logiczny i przekonujący, albowiem nie pozostaje on w sprzeczności z zasadami prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. W związku z tym Sąd I Instancji trafnie ocenił, iż zmiana wyjaśnień oskarżonego jedynie w tej części nie może przesądzić o ich niewiarygodności, albowiem znajdują one potwierdzenie w pozostałych dowodach prawidłowo przeprowadzonych na rozprawie. Zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, iż wyjaśnienia M. P. (2) znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonych: A. B. (1) (k – 4547 – 4550, k 8121 -8123, k 10702 – 10704), J. K. (1) (m.in. k 5962, k 8105 – 6, k 10707 – 9) i W. K. (2) (m.in. k – 2811, k 2933, k 5792 - 3, k 6960 – 1, k 9390) . Ponadto zostały one potwierdzone dowodami w postaci protokołów przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych należących do M. P. (2) oraz sklepu należącego do T. S., w wyniku których to czynności ujawniono części pochodzące z kradzionych samochodów m.in. w postaci tablic rejestracyjnych, skrzyni biegów, kasy fiskalnej, przedniej szyby od samochodu i silnika z osprzętem.

Sąd I instancji trafnie argumentował, iż M. P. (2) wskazał miejsca popełnienia poszczególnych przestępstw, osoby uczestniczące w nich uczestniczące i numery telefonów niektórych z nich. Rozpoznał sprawców podczas okazania mu tablic poglądowych.

Podzielając w całości powołaną przez Sąd I instancji argumentację Sąd Apelacyjny stwierdza, iż uznanie przez tenże organ wyjaśnień M. P. (2) za wiarygodne, nie narusza dyrektyw oceny dowodów określonych w art. 7 k.p.k., a zatem pozostaje ona pod ochroną tegoż przepisu.

Natomiast z wyjaśnień M. P. (2) jednoznacznie wynika, iż T. S. był przez niego informowany o możliwości zakupu poszczególnych samochodów pochodzących z kradzieży i to on ostatecznie podejmował decyzje o ich zakupie określając cenę nabycia oraz przekazywał na ten cel pieniądze.

W ocenie Sądu Apelacyjnego za prawidłowe uznać także należy pozostałe ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji w sprawie, albowiem stanowią one w całości odzwierciedlenie prawidłowo ocenionych wyjaśnień M. P. (2).

Wyjaśnienia M. P. (2), jak i argumentacja powołana przez Sąd I instancji będąca podstawą uznania ich za wiarygodne została zignorowana przez obrońcę T. S., a zatem podniesione przez niego zarzuty w ocenie Sądu Apelacyjnego stanowią jedynie dowolną polemikę z prawidłową oceną dowodów i dokonanymi na ich podstawie ustaleniami faktycznymi.

Z takich samych powodów i w ten sam sposób ocenić należy **zarzuty apelacyjne podniesione przez obrońców oskarżonych A. B. (2), G. G. (1) i A. W..**

Odnosząc się do apelacji obrońcy A. B. (2) stwierdzić nadto należy, iż zarówno treść zarzutów, jak i powołana w uzasadnieniu apelacji argumentacja utrudnia znacznie odczytanie rzeczywistych intencji skarżącego, a w konsekwencji kontrolę instancyjną.

Sąd Apelacyjny zauważa natomiast, iż obrońca pominął w swoich rozważaniach wyjaśnienia M. P. (2), z których wynika, że A. B. (2) oskarżony poznał na giełdzie w S. oraz posiadał jego numer telefonu. W toku postępowania przygotowawczego oskarżony rozpoznał A. B. (2) na okazanych mu tablicach poglądowych oraz wyjaśnił, że zakupił od niego dwa samochody marki M. (...), przy czym za samochód koloru srebrnego zapłacił mu 9 tys. zł, zaś za drugi koloru czarnego kwotę 7 lub 8 tys. zł (k 893v – 4). Wyjaśnienia w powyższym zakresie M. P. (2) potwierdził i uszczegółowił podczas kolejnych przesłuchań w toku postępowania przygotowawczego i podtrzymał je na rozprawie (m.in.: k 2072 – 5, k 2252 – 5, k 2290, k 3365 – 7, k 5607 – 5613).

Odnosząc się do **zarzutów apelacyjnych obrońcy oskarżonego G. G. (1)** należy dodatkowo stwierdzić, iż skarżący wprawdzie trafnie wskazał na występujące w wyjaśnieniach oskarżonego M. P. (2) sprzeczności. Jednakże dokładna ich analiza wszystkich wyjaśnień tegoż oskarżonego prowadzi do wniosku, iż jedynie w pierwszych wyjaśnieniach M. P. (2) odmiennie określił udział G. G. (1) w poszczególnych przestępstwach. W ocenie Sądu Apelacyjnego było to wynikiem postawy obronnej tegoż oskarżonego, który wówczas nie podjął jeszcze współpracy z organami ścigania. Wskazuje na to ogólnikowość jego wyjaśnień, zasłanianie się niepamięcią i zatajenie szeregu faktów, w tym udziału w popełnianiu przestępstw T. S. i J. K. (1). W toku dalszych przesłuchań mających miejsce po podjęciu współpracy M. P. (2) w sposób szczegółowy i stanowczy określił udział oraz rolę G. G. (1) w popełnianiu poszczególnych przestępstw i wyjaśnienia te podtrzymał w całości na rozprawie (k 5607 – 5613, k 4547 – 4551, k 4640 – 4644, k 5964 – 5967, k 7952 – 6, k 8534 – 6).

Mając powyższe na względzie oraz uwzględniając argumentację Sądu I instancji powołaną w uzasadnieniu wyroku przy ocenie wyjaśnień M. P. (2) (k 227 – 229 uzasadnienia) Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku, iż występujące w jego pierwszych wyjaśnieniach sprzeczności nie pozbawiają waloru wiarygodności jego późniejszych wyjaśnień złożonych po podjęciu współpracy z organami ścigania.

Powołane wyżej argumenty mają także odpowiednie zastosowanie do wyjaśnień A. B. (1), który podczas pierwszego przesłuchania podobnie, jak M. P. (2) zasłaniał się niepamięcią i nie ujawniał szeregu istotnych okoliczności, a w szczególności udziału w przestępstwach T. S.. Taka postawa oskarżonego miała w ocenie Sądu Apelacyjnego także obronny charakter i była wynikiem wcześniejszych uzgodnień, o którym wyjaśniał M. P. (2), z co do sposobu postępowania, w razie ujawnienia przestępstw. Uzgodnienia te niewątpliwie były także jedną z przyczyn składania ogólnikowych i wykrętnych wyjaśnień przez M. P. (2) podczas pierwszego przesłuchania.

Należy jednak zauważyć, iż w trakcie konfrontacji z M. P. (2), oskarżony A. B. (1) potwierdził w całości wiarygodność jego wyjaśnień i takie stanowisko podtrzymał podczas dalszych przesłuchań oraz na rozprawie (k 77 -83 uzasadnienia).

Podniesiona przez obrońcę G. G. (1) okoliczność, iż oskarżony W. K. (2) nie rozpoznał go jako osobę zlecającą mu sprzedaż samochodów w istocie ma drugorzędny charakter, albowiem w pozostałym zakresie wyjaśnienia tegoż oskarżonego potwierdzają przedstawioną przez M. P. (2) wersję przebiegu zdarzeń. Natomiast z wyjaśnień M. P. (2) jednoznacznie wynika, iż sprzedawcą kradzionych samochodów, które były transportowane przez W. K. (2), był G. G. (1).

Mając na względzie przytoczoną argumentację Sąd Apelacyjny uznał, iż podniesiony przez obrońcę G. G. (1) zarzut obrazy art. 7 k.p.k. i innych nie zasługuje na uwzględnienie. W związku z uznaniem powyższego zarzutu za niezasadny, nie zasługują też pozostałe podniesione przez niego zarzuty apelacyjne, będące jego konsekwencją.

Odnosząc się do **apelacji obrońcy oskarżonego A. W.** Sąd Apelacyjny przede wszystkim stwierdza, że w świetle podniesionej wcześniej argumentacji nie jest zasadny podniesiony przez niego zarzut dowolnej oceny wyjaśnień M. P. (2). Wbrew zarzutowi obrońcy, w ocenie Sądu Apelacyjnego, dokonując oceny wyjaśnień tegoż oskarżonego oraz pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, Sąd Okręgowy nie dopuścił się też obrazy art. 5 § 2 k.p.k.

Podkreślić należy, iż podnosząc zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. skarżący nie wskazał na czym polegało naruszenie tegoż przepisu oraz nie podniósł w apelacji żadnej argumentacji na jego uzasadnienie. Argumentacji takiej nie dostrzega także z urzędu Sąd Apelacyjny, albowiem z treści uzasadnienia wyroku nie wynika, iż Sąd I instancji dokonując oceny materiału dowodowego powziął wątpliwości, o jakich mowa w treści powołanego przepisu, które zobowiązany był rozstrzygnąć na korzyść oskarżonej.

W judykaturze nie budzi wątpliwości pogląd, zgodnie z którym naruszenie zasady in dubio pro reo jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożności ich usunięcia, rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Tak więc, gdy pewne ustalenia faktyczne zależne są od np. dania wiary lub odmówienia jej wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów, rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen wynikającej z treści art. 7 k.p.k. (por. m.in.: wyrok Sądu Apelacyjnego sygn. akt II AKa 339/06 KZS 2007/1/70 w Katowicach z dnia 9 listopada 2006 r., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2006 r. sygn. akt II KK. 327/05, LEX nr 202149).

W związku z powyższym zarzut w tym zakresie uznać należy za niezasadny.

Nie jest też zasadny podniesiony przez obrońcę A. W. zarzut obrazy art. 291 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy trafnie argumentował, iż fakt posiadania przez oskarżonego A. W. wiedzy co do pochodzenia z kradzieży sprzedawanych przez niego samochodów wynika bezpośrednio z wyjaśnień M. P. (2). Nadto jednoznacznie na to wskazywały zarówno rażąco ich niska cena, jak i okoliczności ich sprzedaży. W związku z powyższym kwalifikację prawną czynów popełnionych przez A. W. w ocenie Sądu Apelacyjnego uznać należy za prawidłową.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie zasługują na uwzględnienie zarzuty obrazy art. 65 § 1 k.k. podniesione przez obrońców oskarżonych A. W. i G. G. (1).

Obaj obrońcy w istocie podobnie argumentowali, iż przede wszystkim długi okres czasu działalności przestępczej obu oskarżonych przyjęty w przypisanych im przestępstwach oraz brak regularności w uzyskiwaniu z niej dochodów nie pozwala na przyjęcie, że wyczerpali oni znamiona art. 65 § 1 k.k.

Powołana przez skarżących argumentacja nie jest trafna, albowiem zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego sformułowanie „sprawca z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu...”. charakteryzuje zarówno

zamiar, jak i sposób oraz skutek działania sprawcy. Oznacza ono, że „sprawca uruchomił takie przestępcze działanie, którego modus operandi zapewnia powtarzalność osiągania bezprawnego dochodu. Przestępstwo jest wtedy dla sprawcy źródłem korzyści majątkowych, funkcjonującym permanentnie i w zasadzie przez czas nieokreślony. Ta właściwość przestępstwa, wyrażająca się w osiąganiu dochodu przez sprawcę, przejawia się w całym okresie jego dokonywania i stanowi realizację celu sprawcy. Jako taka wypełnia od początku ustawowy warunek nadzwyczajnego obostrzenia kary. Dlatego też przerwanie procedury z przyczyn niezależnych od sprawcy, np. przez organy ścigania, nie odbiera przestępstwu omawianej cechy. Jak już zauważono, przepis art. 65 § 1 k.k. nie uzależnia stosowania nadzwyczajnego obostrzenia kary wobec sprawcy, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, od czasu jego trwania. Decydujące znaczenie ma w tym względzie sposób działania sprawcy, który zgodnie z jego zamierzeniem przysparza mu stałego dochodu. Czas trwania przestępstwa jest natomiast okolicznością, która może ważyć na stopniu, w jakim Sąd orzekający o karze dla sprawcy, zastosuje obostrzenia przewidziane w art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., z których minimalnym jest wymierzenie kary powyżej dolnej granicy zagrożenia, a maksymalnym wymierzenie kary przekraczającej o połowę górną granicę zagrożenia ustawowego” (uzasadnienie postanowienia SN z dnia 8 stycznia 2015 r., sygn. akt V K.K. 165/14)

W świetle powołanego wyżej stanowiska nie sposób podzielić argumentacji obu skarżących, albowiem fakt, iż obaj oskarżeni osiągnęli korzyści z przestępstw popełnianych przez długi okres czasu nie stanowi okoliczności wyłączającej zastosowanie wobec nich art. 65 § 1 k.k., lecz wręcz przeciwnie, przemawia za zwiększonym wymiarem wobec nich kary.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wymierzonych oskarżonym T. S., A. B. (2), A. W. i G. G. (1) kar nie sposób uznać za rażąco niewspółmiernie surowe. Sąd I instancji przy ich wymiarze prawidłowo określił i uwzględnił stopień społecznej szkodliwości poszczególnych czynów oraz występujące w sprawie okoliczności obciążające i łagodzące.

Natomiast rażąco niewspółmiernie surowa jest zdaniem Sądu Apelacyjnego kara pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu A. B. (1), szczególnie w kontekście kar wymierzonych T. S. i M. P. (2).

Analiza materiału dowodowego prowadzi bowiem do wniosku, iż sytuacja procesowa A. B. (1) jest podobna do sytuacji M. P. (2). Oskarżony A. B. (1) od początku przyznał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw, zaś w toku postępowania znacznie przyczynił się także do ujawnienia innych przestępstw i sprawców, opisując szczegółowo okoliczności ich popełnienia. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach potwierdził w całości wyjaśnienia M. P. (2) i w ten sposób je uwiarygodnił. Rola A. B. (1) w popełnieniu poszczególnych przestępstw była podrzędna, zaś odniesiona korzyść niewielka. Sąd Apelacyjny uwzględnił nadto w całości pozostałe argumenty podniesione przez obrońcę i szczegółowo opisane w zarzucie i uzasadnieniu apelacji, które przemawiają za obniżeniem wobec tegoż oskarżonego kary pozbawienia wolności oraz warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W ocenie Sądu Apelacyjnego wzorowe zachowanie się A. B. (1) po popełnieniu przypisanych mu czynów uzasadnia przypuszczenie, iż w przyszłości nie naruszy on porządku prawnego, a w szczególności nie dopuści się ponownie przestępstwa. Okoliczność ta uzasadnia zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Mając na względzie powyższe Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do A. B. (1) w ten sposób, że wymierzoną mu karę pozbawienia wolności złagodził do 2 lat oraz na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 9 stycznia 2008 r. warunkowo zawiesił jej wykonanie na 5 lat. Nadto na podstawie art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 9 stycznia 2008 r. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie od 9 stycznia do 28 lutego 2008 r., przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom grzywny.

W pozostałej zaskarżonej części wyrok ten w stosunku do A. B. (1) oraz w całości w stosunku do oskarżonych T. S., A. B. (2), G. G. (1) i A. W., utrzymał w mocy.